

med sin Oplæsning, og da denne var færdig, pudsede han atter Næsen, saa det gav Genlyd i Kirken, stemmede derpaa bægge Hænderne mod Prækestolens Kant og begyndte at tale.

III.

Paa samme Tid gik Emanuel muntert nynnende hen ad Fodstien, der førte fra Vejlbj Overdrev ned mod Skibberup.

Han havde ombyttet sin før saa uundværlige Silkeparaply med en landlig Egekæp, og i Stedet for sin forrige Hovedbedækning af mørkebrunt Plys bar han en simpel Halmhat med en mægtig Skygge. De sidste otte Dages brændende Foraarsol, hvori han fra Morgen til Aften havde færdedes, havde gjort hans Ansigt rødsjoldet og fyldt det med smaa, gulbrune Fregner paa Næseryggen og under Øjnene, mens hans blonde Kristus-Skæg var bleven bleget, saa det tegnede sig næsten hvidt mod den farvede Hud.

Om Beskaffenheden af den Uro og Gæring, han i Løbet af den sidste Uge havde fremkaldt i Sognet, havde han endnu kun uklare Forestillinger.